

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 33T/44/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118010868
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šuťak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8118010868.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Šuťaka a prísediacich A. B. a C. D. E. na hlavnom pojednávaní dňa 4. novembra 2021 v Prešove takto

r o z h o d o l :

Obžalovaní:

F. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. H. XXX/XX, I., okr. Prešov, súkromný podnikateľ,

J. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. H. XXX, okr. Prešov, súkromný podnikateľ

s ú v i n n í , ž e

dňa 29.12.2014 v Prešove G. I. ako účtovníčka obchodnej spoločnosti J. J., s.r.o., so sídlom K. H. XXX, okr. Prešov, IČO: XX XXX XXX (od 24.11.2015 A., s.r.o., so sídlom L. M. E. H. XXX, okr. Prešov), v mene obv. F. D., konateľa a štatutárneho zástupcu obchodnej spoločnosti J. J., s.r.o., a na základe jeho výslovného ústneho pokynu a ústneho pokynu obv. J. K., podala za túto obchodnú spoločnosť elektronické daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie november 2014, v ktorom pri základe dane v sume 1.248,61 € a odpočítaní dane v sume 54.682,54 € si obchodná spoločnosť uplatnila nadmerný odpočet DPH v sume 53.434,20 €, pričom táto suma vyplatená nebola, pretože do uplatneného nároku boli zahrnuté výdavkové pokladničné doklady za nákup tovaru a služieb v hotovosti v celkovej sume 272.029,77 €, a to aj napriek tomu, že k deklarovaným zdaniteľným plneniam nikdy nedošlo, čím si obaja obvinení po vzájomnej dohode v úmysle zabezpečiť neoprávnený finančný prospech, neoprávnene uplatnili nárok na vrátenie DPH v celkovej sume 53.434,20 €,

t e d a

spoločným konaním si neoprávnene v značnom rozsahu uplatnili nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech,

č í m s p á č a l i

zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Z a t o i m s ú d u k l a d á :

Obžalovanému F. D.

Podľa § 277 a ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2,3 Tr. zákona pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j.) Tr. zákona a neexistencii priťažujúcej okolnosti § 39 ods. 1 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 49 ods. 1 Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá a ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona určuje skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. k) ukladá povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo preukázateľne sa uchádzať o zamestnanie.

Obžalovanému J. K.

Podľa § 277 a ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona pri neexistencii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona ho na výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 10.5.2018 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov obžalobu na obž. F. D. a J. K. pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona.

Na hlavnom pojednávaní súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaných F. D. a J. K., svedkov F. D., D. K., G. I. a D. I., prečítaním svedeckých výpovedí svedkov JUDr. G. N., C. A. O., G. G. a prečítaním listinných dôkazov.

Obžalovaný F. D. na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je nevinný a uviedol, že sa cíti sa byť oklamáný a zneužitý a kvôli nepriaznivému zdravotnému stavu potreboval pomocť a preto oslovil K., že si chce privyrobiť a chcel zaplatiť dlhy. Stretli sa s tým, že sa stane spolumahateľom a dostane 1.000,- €, ktoré doposiaľ nedostal a chcel uľahčiť prácu mame a cez jeho rodné číslo mali podávať daňové priznania. Stretli sa s účtovníčkou, ktorej odovzdal prístupy a pani K. mu dala podpísať prevzatie účtovníctva a potom mali obchodovať s poľskou bielou technikou a následne už iba boli telefonáty od exekútorov, z DÚ, že sa začína daňová kontrola a pani K. požiadal, aby bola súčinná pri daňovej kontrole a potom už chodieval iba na výsluchy. Spoluobžalovaného pozná ešte zo základnej školy a vzhľadom na svoju finančnú situáciu nemal dôvod mu nedôverovať a nevedel čo je náplňou práce konateľa a on si chcel iba privyrobiť a v tom čase býval u mamy, ktorá ho živila. Nejaké papiere podpísal na F. a bol dvakrát v reštaurácii a odniesol nejaké papiere do poisťovne a na ÚPSVaR. Pani I. pozná cez pána K. a bol za ňou dvakrát v kancelárii, kde mu povedal, kde čo a ako treba odnieť a odovzdal jej prístupy a asi dvakrát bol za ňou, aby mu vypracovala daňové priznanie ako fyzickej osobe. Konateľom sa stal asi päť rokov dozadu a druhou konateľkou bola pani K.. K. ukazoval smer a pomáhal a daňové priznanie podávala účtovníčka. K. iba priniesol papier, že preberá účtovníctvo, ktoré fyzicky nevidel. S účtovníctvom neprišiel do styku vôbec a daňové priznanie išlo poza jeho chrbát a nevykonával kontrolu účtovníctva. Druhá konateľka odniesla účtovníctvo I.. Spolupracovať začal z dôvodu, že mu K. sľúbil peniaze, keď bude konateľom. V minulosti nemal skúsenosti s účtovníctvom a bolo mu povedané, aby vybavil doklady. Daňovú kontrolu zastrešovala K. a konateľom sa stal, aby pomáhal jeho mame. Ohľadne pomoci iba pasívne čakal, čo mu bude povedané. Z dohody nebolo naplnené nič a potom mu volali, že firma je zadlžená. Predtým pracoval v banke ako pokladník, kde ho vyhodili. Pracoval a mal aj príjem a nevedel uviesť, v ktorom to bolo období. S pani K. sa nestretával a prístup na DÚ odovzdal I.. Daňové doklady účtovníčke nenesil a robila to pani K. alebo jej synovia.

Obžalovaný J. K. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že spoločnosť J. J., s.r.o. pozná a ide o bývalú spoločnosť jeho matky, ktorá chodievala do VÚB, kde pracoval obžalovaný D. a mal záujem podnikáť a vtedy sa dohodli, že vstúpi ako konateľ do tejto spoločnosti a niekoľkokrát ho odviezol ku pani I. a žiadny ústny pokyn ohľadne daňového priznania za november 2014 nedával. Pani účtovníčku pozná dlho a následne sa o uvedenú firmu nezaujímal a nemal ani žiadne oprávnenie za ňu konať. Pokiaľ D. odviezol za účtovníčkou, nikdy nebol svedkom ich rozhovorov a zvyčajne čakal vonku. Následne do kontaktu s účtovníctvom danej spoločnosti neprišiel a mama ho ešte požiadala, aby nejaké bločky odovzdal pánovi D. a taktiež pánovi D. nikdy nedával podpísať papiere a išlo čisto o vzťah medzi obžalovaným D. a jeho matkou.

Svedok F. D. uviedol, že pracuje na Daňovom úrade ako právnik a ohľadne skutku uviedol, že Daňový úrad Prešov vykonal v daňovom subjekte J. J., s.r.o. daňovú kontrolu na DPH za zdaňovacie obdobie november 2014 zameranú na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu. Daňová kontrola bola začatá 25.2.2015, čo bolo aj oznámené daňovému subjektu a v deň prevzatia oznámenia o začatí daňovej kontroly doručil daňový subjekt správcovi dane dodatočné daňové priznania, kde už si neuplatňoval nadmerný odpočet uplatnený v riadnom daňovom priznaní. Správca dane na dodatočné daňové priznanie neprihliadal, nakoľko dodatočné daňové priznanie nemožno podať za zdaňovacie obdobie, za ktoré sa vykonáva daňová kontrola a to odo dňa doručenia oznámenia o daňovej kontrole. Na základe protokolu z daňovej kontroly je zrejmé, že rozdiel v dani bol 53.621,93 € a nebol mu priznaný nadmerný odpočet vo výške 53.434,20 € a ešte mu bola dovyrubená daň v sume 187,73 € a doposiaľ táto suma uhradená nebola. Nevedel uviesť, kto bol oprávnený konať za uvedenú spoločnosť a daňové priznanie bolo podané elektronicky, takže je ťažké zistiť, či uvedené ID osoba poskytla inej osobe a ak áno, komu.

Svedkyňa D. K. využila na hlavnom pojednávaní svoje právo a odmietla vypovedať, preto za splnenia zákonných podmienok bola prečítaná jej výpoveď z prípravného konania, z ktorej vyplynulo, že v predmetnej spoločnosti bola jedinou spoločníčkou a konateľkou a následne sa ďalším konateľom sa stal aj D. a následne aj jediným spoločníkom. Spoločnosť prevádzkovala reštauráciu A. v obci K. a reštaurácia mala finančné problémy a tento ju oslovil, že má nejaké nápady a chcel vstúpiť ako konateľ a pomôcť reštaurácii. Obžalovaný D. vstúpil bezodplatne a účtovníctvo viedla pani I., ktorá v tom pokračovala aj po vstupe pána D.. Daňové priznania podávala účtovníčka pani I. a to elektronicky. Následne ona predkladala pani I. účtovné doklady týkajúce sa výlučne reštauračnej činnosti a ona bola jedinou konateľkou a s pánom D. boli konateľmi určité obdobie. V rámci tejto činnosti neboli problémy až do daňovej kontroly, o ktorej jej povedala účtovníčka a kontrolóri boli raz v reštaurácii, kde im predložila doklady a išlo o jediné jej stretnutie s kontrolórami. Po vstupe pána D. už nechcela byť konateľkou a preto sa D. najprv stal jediným konateľom a neskôr aj spoločníkom tejto spoločnosti. K podaniu daňového priznania k DPH sa vyjadriť nevedela. Neskôr jej bolo účtovníčkou povedané, že pán D. mal prihlasovacie údaje k podávaniu elektronických daňových priznaní. K spornému daňovému priznaniu za november 2014 sa vyjadriť nevedela a samotné doklady z reštaurácie nemohli mať následok takýto daňový odpočet, lebo za roky svojej činnosti nadmerný odpočet v takej výške nikdy nemala. Rovnako sa nevedela vyjadriť k podaniu dodatočného daňového priznania a nemá žiadnu vedomosť o účasti jej syna v tejto spoločnosti. Uvedená spoločnosť vykonávala iba reštauračnú činnosť a pán D. pokiaľ preberal účtovníctvo, nebolo to od nej, ale od účtovníčky. Finančnú agendu delegovala na pána D. z dôvodu, že pracoval v banke a sa jej zdalo, že je zdatný po finančnej stránke. V prevádzke mala na starosti personálnu agendu a zabezpečovanie tovaru pre reštauráciu. Mala prehľad iba o obratoch v reštaurácii. Aj po prevzatí finančnej agendy D. mala k dispozícii nákupné bločky a faktúry za tovar z reštaurácie. Účtovnícke doklady nosila iba ona a konateľkou bola aj v iných spoločnostiach, ale v týchto spoločnostiach nedošlo k prevodu finančných kompetencií na iné osoby a ani v predmetnej spoločnosti neboli rozdelené kompetencie medzi konateľmi.

Svedkyňa G. I. uviedla, že oboch obžalovaných pozná a v roku 2014 podnikali v reštauračných službách a viedla im účtovníctvo a dohoda bola iba ústna a pána D. poslala na daňový úrad po prístupy. Doklady nosieval raz pán D., inokedy pán K. a raz mu vyšla daňová povinnosť, inokedy odpočet. Daňové priznanie DPH za november 2014 podávala ona, ale nie cez jej prístupy a konateľom spoločnosti bol pán D.. Doklady nosil raz jeden, raz druhý. K daňovému priznaniu za november 2014 bolo dohodnuté číslo, ktoré sa zaúčtovalo a oni následne mali predložiť doklady a ona to urobila na základe ich pokynu, ale už ich nedoniesli. Následne za ňou prišiel pán D., ktorý si vyzdvihol doporučený list z daňového úradu a išlo o daňovú kontrolu, ale doklady k tomuto číslu neboli predložené. Zvykne účtovať iba to, čo má pri sebe a keď klienti chcú zaúčtovať niečo iné, upozorňuje ich, že to je na ich zodpovednosť a v konkrétnom prípade to zaúčtovala, lebo verila, že doklady prinesú. Obaja obžalovaní boli kamaráti a konateľom bol pán D. a preto ho poslala na daňový úrad, aby doniesol prístupové heslá. Doklady niekedy doniesol aj pán K. a komunikovala s nimi ako s rovnocennými partnermi. Prístupy jej odovzdal pán D. a preverila, koho má poslať na daňový úrad a pán K. nebol splnomocnený konať za spoločnosť. Predtým bola konateľkou mama pána K. a následne pán D.. Žiadne pokyny jej nedával. Za vedenie účtovníctva zodpovedá ona a za doklady konateľ. S uvedeným číslom prišli za ňou obaja a išlo o dôveru, preto mala zato, že podklady donesú a pokiaľ dávali číslo, išlo o číslo nadmerného odpočtu. Boli potrebné čísla na výstupe a aj čísla na druhej strane a kontrolné výkazy v tom čase ešte neboli a pri výkaze bolo nahodené číslo a program si to prepočítal a išlo o jednoduchý doklad. Pokiaľ išlo o návrh tohto čísla,

išlo o vrátku DPH a boli tam obaja a už si nespomenula, ktorý presne to mal navrhnuť. Pri odstraňovaní rozporov uviedla, že išlo o číslo nadmerného odpočtu a pri uvádzaní čísla boli prítomní obaja a obaja sú zato zodpovední a ona si to číslo nevymyslela, lebo je nelogické, aby žiadala peniaze pre cudziu firmu a uvádzala iné doklady v účtovníctve.

Svedkyňa D. I. na hlavnom pojednávaní uviedla, že obžalovaný K. mal viacero firiem. Bola tam aj nejaká reštaurácia, kde má zamestnaných ľudí a robila mu aj mzdové veci. Spolupracovali na základe zmluvy o poskytovaní služieb, ale nakoľko neplatili, ukončila spoluprácu a nevie špecifikovať ani obdobie. Nevedela uviesť, kto bol konateľom, ale komunikovala jedine s pani K. a obžalovaného D. nikdy nevidela. Daňové priznania boli podávané elektronicky cez ňu a pod jej hlavičkou, lebo iba ona mala prístup a nedalo sa to zrušiť. Nosili jej účtovníctvo, ktoré bolo zaúčtované a nikdy ju neoslovili so žiadnou špeciálnou požiadavkou a ani nikto nekontroloval daňové priznania. K otázke, kto bol konateľom uviedla, že obžalovaného D. nepozná. S pánom K. bola iba raz a komunikovala iba s jeho mamou. Doklady nosievala mama a nikdy nemala žiadne pochybnosti a myslela tým pani K. a doklady jej boli odovzdávané na Obrancov mieru a nemala možnosť fyzicky skontrolovať uvedené faktúry a vychádzala len z údajov uvedených na predmetných faktúrach.

Boli prečítané svedecké výpovede svedkov, kde z výpovede JUDr. G. N. vyplynulo, že pracuje ako právnik na daňovom úrade a u daňového subjektu J. J., s.r.o. bola vykonaná daňová kontrola DPH za zdaňovacie obdobie november 2014, nakoľko uvedená spoločnosť si uplatnila nadmerný odpočet vo výške 53.434,20 €, ktorý vyplatený nebol a po daňovej kontrole bol určený rozvrh dane vo výške 53.621,93 € a bola vyčíslená vlastná daňová povinnosť vo výške 187,73 €, ktorá doposiaľ nebola zaplatená. C. A. O. v prípravnom konaní uviedol, že pracuje ako kontrolór dane na Daňovom úrade Prešov a bola vykonaná daňová kontrola u daňového subjektu J. J., s.r.o. ohľadne nadmerného odpočtu vo výške 53.434,20 €. Oznámenie o začatí daňovej kontroly bolo doručené konateľovi spoločnosti na domácu adresu a v deň oznámenia daňový subjekt doručil dodatočné daňové priznanie, z ktorého bolo zrejmé, že je tam daňová povinnosť vo výške 187,73 €, ale dodatočné daňové priznanie už nebolo možné podať z dôvodu začatia daňovej kontroly. Doklady boli predložené pani K. a následne listom reagoval, že spoločnosť nemôže predložiť účtovné doklady, lebo z dodatočného daňového priznania je zrejmé, že si neuplatňuje nárok na vrátenie DPH. Počas daňovej kontroly prišiel do kontaktu iba s pani K., s pánom D. do kontaktu neprišiel. Z výpovede svedka G. G. je zrejmé, že v roku 2015 sa zdržiaval na železničnej stanici v Prešove, kde popíjal alkohol s bezdomovcami a oslovil ho mladý muž, ktorý sa predstavil ako D., či si nechce zarobiť 100,- € a odfotil si jeho občiansky preukaz a následne mu povedal, že ide na daňový po nejaké výpisy, kde pracovníčka daňového úradu mu uvedené podklady dala a tieto odovzdal D. asi o 3-4 dni išli do budovy geodézie a platil 25,- € a podpisoval nejaké listiny. Po odovzdaní dokladov mu dal dohodnutých 100,- €. Od uvedeného obdobia mu chodia doklady z Daňového úradu Prešov a z papierov zistil, že pani K. má reštauráciu v K. a súvisí to s reštauráciou v obci K. a žiadne doklady mu odovzdané neboli.

Boli oboznámené taktiež listinné dôkazy, a to účtovná uzávierka za rok 2014, pokladničná kniha za uvedené obdobie a rovnako ako aj účtovný denník. Ďalej zo správ bánk je zrejmé, že spoločnosť J. J., s.r.o. mala vedený účet v Tatra banke a oprávnenie konať mali pani K. a pán D.. Uvedená spoločnosť mala vedený účet aj vo VÚB banke, ktorá na tomto účte nerobila žiadne pohyby a boli oboznámené ďalšie doklady zabezpečené z daňového úradu týkajúce sa uvedenej spoločnosti. Bolo oboznámené aj daňové priznanie pre daň z pridanej hodnoty za mesiac november 2014, z ktorého je zrejmé, že spoločnosť si uplatnila nadmerný odpočet vo výške 53.434,20 €. Z výpisu z obchodného registra je zrejmé, že pri spoločnosti J. J., s.r.o. od 24.11.2015 došlo k zmene obchodného mena na A. s.r.o. a súčasne aj k zmene sídla na ul. L. M. E. XXX a jediným konateľom a spoločníkom sa stal G. G.. Bol oboznámený taktiež kompletný registrový spis Okresného súdu Prešov, sp. zn. 3Re/8/2014. Z oboznámeného dodatočného daňového priznania zo dňa 5.2.2015 k dani z pridanej hodnoty za mesiac november 2014 je zrejmé, že bola určená daňová povinnosť vo výške 187,73 €. Boli oboznámené zároveň písomnosti Daňového úradu Prešov o začatí daňovej kontroly, kde uvedené si prevzal F. D. dňa 5.2.2015 a zároveň aj protokol o daňovej kontrole. Z daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby je zrejmé, že uvedená spoločnosť nemala žiadnu daňovú povinnosť.

Bola vykonaná aj zápisnica o rekognícii osoby a to svedkom G. G., ktorý neopoznal žiadnu osobu. Z dokladov z daňového úradu je zrejmé, že konateľka D. K. dňa 25.11.2014 splnomocnila obžalovaného F. D. na všetky právne úkony a bola taktiež oboznámená dohoda o elektronickom doručovaní medzi

správcom dane Daňovým úradom Prešov a daňovým subjektom J. J., s.r.o. zastúpeného F. D.. Bola taktiež oboznámená zápisnica o vydaní účtovníctva spoločnosti J. J., s.r.o. G. I. dňa 26.4.2016 spolu s dokladmi.

Z výpisu ústrednej evidencie priestupkov je zrejmé, že obžalovaný F. D. má evidované 2 priestupky, a to jeden na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a v druhom prípade ide o blokovú pokutu uloženú Mestskou políciou Prešov. Obžalovaný J. K. má evidované viaceré priestupky na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ako aj na úseku priestupkov proti majetku. Obžalovaný F. D. doposiaľ nebol súdne trestaný a obžalovaný J. K. má v odpise z registra trestov má 2 záznamy, kde rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 6T/19/2016 zo dňa 23.5.2016 bol uznaný vinným z prečinu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 Tr. zákona a prečin skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie, kde mu bol uložený peňažný trest vo výške 2.000,- €, ktorý zaplatil 23.5.2016 a zákaz činnosti vykonávať činnosť štatutárneho zástupcu spoločnosti na dobu 3 rokov. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 2T/187/2016 zo dňa 14.2.2017 bol uznaný vinným z prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zákona, kde bolo upustené od uloženia súhrnného trestu, vzhľadom na rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 6T/19/2016.

Súd zhodnotiac všetky dôkazy jednotlivo alebo v ich súhrne zistil nasledujúce:

Dňa 29.12.2014 spoločnosť J. J., s.r.o. podala daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty, kde si uplatnila nadmerný odpočet vo výške 53.434,20 € a uvedené daňové priznanie podala účtovníčka G. I. v mene obžalovaného F. D. ako konateľa. Nadmerný odpočet vyplatený nebol a do uvedeného daňového priznania boli zahrnuté aj pokladničné doklady za nákup tovaru a služieb v celkovej sume 272.029,77 €, aj keď k takýmto zdaniteľným plneniam nikdy nedošlo a v uvedenej sume si obaja obžalovaní snažili zabezpečiť neoprávnený finančný prospech v tejto výške.

Obaja obžalovaní na hlavnom pojednávaní spáchanie skutku popreli a obžalovaný J. K. vypovedal, že s tým nemá nič spoločné, lebo konateľom sa stal pán D. a v spoločnosti pôsobila iba jeho matka pani K.. Obžalovaný F. D. uviedol, že si chcel privyrobiť a zaplatiť dlhy a pre spoločnosť konal v minimálnom rozsahu a pani I. odovzdal prístupy na podanie daňového priznania. Bližšie vedomosti uviedol, že nemá. Následne svedkyňa D. K. uviedla, že daňové priznania podávala pani I., ale k samotnému predmetu skutku, a to daňovému priznaniu DPH za november 2014 sa vyjadriť nevedela, lebo firma nikdy nemala taký nadmerný odpočet a bližšie sa ku skutku vyjadriť nevedela.

Z prečítanej výpovede svedka JUDr. G. N. a z výsluchu svedka F. D. sú zrejmé skutočnosti, že daňový subjekt podal daňové priznanie na DPH za november 2014 a daňová kontrola bola začatá 25.2.2015 a po prevzatí oznámenia o daňovej kontrole dňa 5.2.2015 bolo podané dodatočné daňové priznanie, na ktoré však správca dane nemohol prihliadať, nakoľko daňové priznanie už nemožno podať za obdobie, pre ktoré sa vykonáva daňová kontrola a bola dodatočne dovyrúbená daň v sume 187,73 €.

Samotné daňové priznanie bolo podané G. I., ktorá uviedla, že mala vedomosť, že konateľom spoločnosti je pán D., ale komunikovala s oboma obžalovanými a uviedla, že pri daňovom priznaní za november 2014 bolo dohodnuté číslo, ktoré sa zaúčtovalo a ona to urobila na základe ich pokynu a doklady mali doniesť, ale už nedoniesli a uvedené číslo žiadali od nej obaja a pri tom návrhu boli určite obaja, ale nevedela si spomenúť, ktorý to jej mal navrhnúť a obaja sú zodpovední, lebo ona si to číslo nevymyslela, ani nemala dôvod, aby uvádzala iné doklady v účtovníctve a žiadala peniaze pre cudziu firmu.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že skutok daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 sa stal, lebo spoločnosť J. J., s.r.o. si uplatnila nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v rozsahu v akom nemala nárok a obaja obžalovaní si chceli zadovážiť obžalovaným neoprávnený prospech a skutok bol spáchaný aj v značnom rozsahu, lebo suma 53.434,20 € jednoznačne prevyšuje hranicu značnej škody. Samotnú skutočnosť, že sa skutok stal preukazujú najmä listinné dôkazy zabezpečené v prípravnom konaní, a to daňové priznanie k dani DPH zo dňa 29.12.2014, dodatočné daňové priznanie zo dňa 5.2.2015, kde týmto bolo v podstate preukázané, že obžalovaní si uplatnili neoprávnene nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty a taktiež protokol o daňovej kontrole, ktorý došiel k rovnakým záverom ako je uvedené v dodatočnom daňovom priznaní a teda, že obžalovaní za uvedenú spoločnosť nepredložili pokladničné doklady na nákup tovaru a služieb v hodnote 272.029,77 €, čo je zrejmé aj z písomného

podania obžalovaného D., ktorý uviedol, že uvedené doklady nevie predložiť a podali dodatočné daňové priznanie.

Zo skutku sú obaja obžalovaní usvedčovaní najmä výpoveďou svedkyne G. I., ktorá uviedla, že robila účtovníctvo a komunikovala s oboma obžalovanými, ktorí spoločne prišli za ňou a chceli, aby zaúčtovala dohodnuté číslo, kde mali následne predložiť doklady a pri uvádzaní čísla nadmerného odpočtu boli prítomní obaja a komunikovali s ňou. U obžalovaného D. povinnosť podávať daňové priznania vyplývala priamo z postavenia obžalovaného D. ako konateľa uvedenej obchodnej spoločnosti a akým spôsobom komunikoval a podával daňové priznanie je v tomto prípade irelevantné, ale z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že uplatniť nadmerný odpočet žiadali obaja a preto sú obaja vinní zo žalovaného skutku.

Obaja obžalovaní sú plne trestnoprávne zodpovedné subjekty, počas samotného konania nevznikli žiadne pochybnosti o ich spôsobilosti ovládať svoje konanie a rozpoznať jeho nebezpečnosť pre spoločnosť a zároveň obaja konali formou priameho úmyslu podľa § 15 písm. a/ Tr. zákona, lebo chceli spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, a to najmä záujem štátu na riadnom výbere daní.

Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že obaja obžalovaní sa dopustili zločinu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona a uvedeného skutku sa dopustili formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd u obžalovaného F. D. nezistil žiadne priťažujúce okolnosti a zistil jednu poľahčujúcu okolnosť, a to že doposiaľ viedol riadny život a zároveň mal zato, že trestná sadzba uvedená v osobitnej časti Trestného zákona je neprímerane prísna a preto vzhľadom na pomery páchatel'a mal zato, že trest uložený v trestnej sadzbe uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona je neprímerane prísny, lebo aj trest na dolnej hranici by súvisel priamo s výkonom tohto trestu a preto mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, kde zároveň mal zato, že samotný výkon trestu nie je potrebný, lebo v rámci určenej skúšobnej doby môže preukázať, že v jeho prípade išlo o jednorázové vybočenie z riadneho spôsobu života a preto výkon trestu mu podmieniene odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe a určil skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov, ktorú považoval za primeranú a zároveň obligátorne mu uložil povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo preukázateľne sa uchádzať o zamestnanie. Tento trest pokladal za dostatočný na dosiahnutie účelu tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

U obžalovaného J. K. súd nezistil žiadnu poľahčujúcu, ani priťažujúcu okolnosť, lebo aj keď z registra trestov je zrejmé, že obžalovaný má 2 záznamy, ale podľa názoru súdu, ktorý sa s tým vysporiadal ako s predbežnou otázkou pri odsúdení v trestnej veci 6T/19/2016 sa na obžalovaného hľadí akoby nebol odsúdený, ale keď sa skutku dopustil pred vyhlásením predmetného rozsudku, ale vzhľadom na skutočnosť, že sa naňho hľadí, akoby nebol odsúdený, nebolo možné uložiť súhrnný trest, ale je potrebné uložiť trest samostatný a preto mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov, t.j. na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby a výkon takéhoto trestu nie je možné podmieniene odložiť a preto ho pre výkon trestu podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko v predchádzajúcich 10 rokoch nebol vo výkone trestu za iný úmyselný trestný čin.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.